

TRIGLAV – SLOVENSKA SMER, DRUGIČ

Obljubil sem očetu, da bova šla v Slovenko. Rade volje se nama pridruži Bojan.

Toda tokrat malo drugače.

Pozno popoldne smo v Aljaževem domu. Namesto da bi sedli za mizo in ob kozarcu piva počakali noč, se trudimo oprtati na rame nesramno težke nahrbtnike. Pa tudi to mine in počasi se odpravimo mimo velikanskega klina proti steni. Prespali bomo čim višje pod steno.

Strmi prag, naježen s klini, nas krepko ogreje. Kljub bližajoči se noči nam je pošteno vroče. Široka travnata gredina pod potjo nekaj minut pod vstopom nas premami, da opustimo misel, da bi spali čisto pod steno.

Noč pod Severno triglavsko steno! Težko je opisati občutek, ko ležeš v spalno vrečo in se zazreš tja gor v orjaške stebre in grape in čakaš, da se prižge prva zvezda, za njo druga in tretja. Nekaj časa še šteješ, potem nehaš. Nato namerno zapreš oči, čez nekaj časa pogledaš in ne moreš verjeti: zvezda pri zvezdi, nešteto jih je in ena je bolj svetla od druge.

Potem kar naenkrat šok: iz Luknje se privali nekaj temnega, morečega, in prekrije nebo. Zvezd ni več na nebu, le tam zadaj, daleč, nad silhueto Stola, jih nekaj še kljubuje temnim oblakom. Začne deževati. Stvar je resna. Dolgo ne bomo mogli zdržati, mokre spalne vreče pomenijo sestop v dolino. Se bomo res morali vrniti?

Dež počasi poneha. Spet se prižge prva zvezda, pa druga in tretja. V pol ure je tako, kot je bilo. Nebo nas ne preizkuša več. Le Luknja se obupno bori z meglami, ki vztrajno silijo preko nje v dolino.

Jutro je lepo.

Navsezgodaj, ko ugašajo zadnje zvezde, pospravljamo bivak. V nekaj minutah smo pri vstopu. Čez prvi raztežaj varujem. Bolj zaradi občutka kot iz potrebe. Nato gre vrv nazaj nahrbtnik. Zavijemo Čez macesne. Za nami so razdrta škrbina, prečka v desno in strmi žleb. Sledi spust in prijetno plezanje čez zlizan žleb.

Bele plate. Nalašč upočasnimo korak. Trdni oprimki in enkratni pogledi v globino. Na vrhu pa travnata livada za brezskrbno sanjarjenje.

Smo pod strmo stopnjo. Danes ne ponovimo najine napake iz prvega vzpona. Poskušamo naravnost, potem pa nekaj metrov desno najdemo dober prehod. Bučarjeva stena, kje zaman iščemo ostanke skrinjice, in zadnji žleb nas pripeljeta na Zlatorogove police.

Tu enostavno ni mogoče iti kar naprej. Drzni pomol nekaj metrov desno je preveč vabljiv, da ne bi sedel v mehko travo in pogledal okrog sebe. Smo v osrčju stene. Strme stebre in globoke grape prekinja dolga vodovarna polica, ponekod nekaj metrov široka, drugje samo za ped. Enkratna pot vodi čez celo steno, štiri kilometre pustolovščine, presenečenj in pričakovanj, samo za pogumne in izbrane.

Stopimo na sneg. Globoka grapa nas prijetno hladi. Še nagajiv kaminček in pri Prevčevem izstopu smo.

Najlažja in najkrajša pot iz stene, mu pravijo. Zagode nam jo že na začetku, ko praskamo po krušljivih, kar izpostavljenih skalah in ne vemo, ali smo zašli ali ne.

Potem nekaj časa kar gre. Spet smo v dilemi: navzgor čez neroden prag ali levo okrog po skalah. Na najtežjem mestu se odločim za obvoz po levi. Napako odkrijem, ko sem že v škripcih. Naravnost navzgor ne gre, prenevarno je, treba se bo izvleči po levi. Toda previšen kamin in tega mnenja, vse sile moram napeti, da se pregoljufam čezenj. Čudna dvojka, tako težke še nisem plezal.

Žleba noče in noče biti konec. Presenečenja in zoprna, krušljiva mesta se kar vrstijo. »Prevec« se mi je zameril. Koliko bolj bogat in eleganten je izstop po Frelihovi polici!

Strmine ni več. Na robu smo. Pod nami je stena. Prijeteljski stisk roke in nasmejani obrazi. Sreča in veselje v očeh.

Prvi poljub

ZVONKO ČEMAŽAR

*Se sliši pesem čez gore, planine,
objelo naju je razkošja morje;
naglej se, kar vse nudi ti obzorje.
En dan spet več pa vtkeva med spomine.*

*Tam videla sva gamsov trop na plazju,
zaželel sem, da bi bila med njimi;
a stena je vabila, že med klini
daljave zrla sva in kočje v lazju.*

*A led postavil se je v bran pred nama;
razrila z ostrim kamnom sva oviro
in spet med skalami bila sva sama.*

*Nekje, to veš, izpolnil sem namero,
ki daleč tam v dolini sem jo čutil;
objel sem te in privikrat poljubil.*

Še enkrat šel bi rad v planine

VINKO HROVATIČ

*Še enkrat šel bi rad v planine
tja v senco, ki jo dajo bukve stare,
tam bi naužil se vse milline,
tam videl vse nekdanje bi utvare.*

*Tam čutil bi srcé, ki pôje,
pregazil stézo bi zaraslo,
kjer bil nekđaj korak je v dvoje,
divjadi se je zmeraj dosti paslo.*

*Naj naju pot spet tja popelje,
čeprav zdaj težki nama so koraki,
a vem, da delam ti veselje,
spomini tvoji mojim so enaki.*